

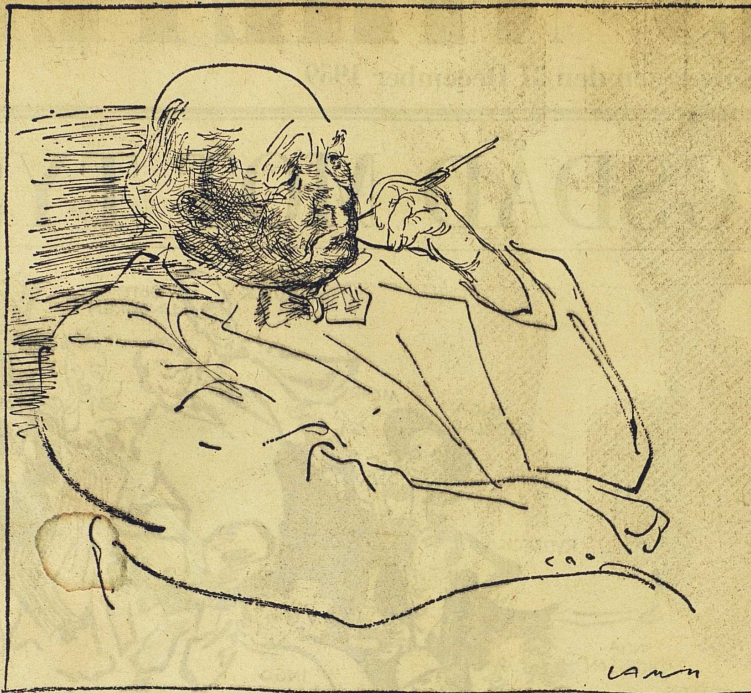
Tyranniet begär förtroende

Engelskan har ett utmärkt uttryck för en viss typ av bedragare — confidence man, en person som systematiskt lurar andra genom att inge förtroende. De aggressiva tyrannierna representerar denna typ av brottslighet i storpolitiken. De inger i och för sig, genom sin regim och sina handlingar, misstroende; just därför måste de ständigt söka vinna förtroende, tala om nödvändigheten av förtroende för att stater och människor skall kunna leva i fred och enighet.

Hitlers bana var en serie lyckade confidence tricks, under många år genomförda med balans och framgång. Han talade ständigt om fred; dessa våldsamt passionerade vädjanden till fredsviljan, denna fredshets, var bakgrunden till de lyckade aktionerna. Med korta mellanrum sade han sig upptäcka att något förhållande — en gränsdragning, en traktat — var ett hinder för freden; om den saken väl rättades till, skulle freden verkligen vara säkrad. Hotelser och sabelrassel trädde under en tid i stället för fredspropagandan, så fick Hitler det han ville han började ånyo tala om fredens välsignelser och om att han nu, då missförhållandet var rättat, inte hade någon tanke på annat än det fredliga uppbyggandet. Så gick en tid, och något nytt hinder för freden, en ny orättfärdighet att rätta till, drogs fram under nya gester av bitterhet och raseri. Denna politik blev möjlig därför att de notade staterna inte höll samman, därför att efter varje aktion förtroendekampanjen ånyo blev effektiv. Vi måste lita på Hitler, sade man i kanslierna och i pressen; nu har han vunnit sitt mål, nu måste vi ha tillit till honom för att göra honom lugn och snäll. Så förlöpte de ohyggliga åren av eftergifter, avspänning och vinster för tyranniet 1933—19

Ar 1959 har det ryska tyranniet upptagit sin största avspännings- och förtroendeoffensiv efter 1955; offensiven 1955 motogs med samma glädje, samma förhoppningar som den nuvarande, och det var först för rideriet mot Ungern och krossandet av den ungerska frihetsrörelsen som för en tid förintade illusionismen. Taktiken i år är densamma som för fyra år sedan. Allmän fredspromad, blandad med fordringar, vilkas beviljande påstås säkra freden. Krigshot ena dagen, fredsförsäkringar den andra. Inom den demokratiska världen skiftar man mellan fruktan att än en gång bli bedragen och hopp om att denna gång menar tyranniet allvar, denna gång kan man lita på dess utfästelser.

Det pris Chrustjev begär är självtallet eftergifter. Han ställer upp fordringar vare sig det gäller de amerikanska truppernas tillbakadragande från Europa eller en förändring i Berlins ställning, som, även om de blott till någon del bifalles, leder till en betydande reträtt från demokratiernas sida. Det pris tyranniet vill betala är blott löfte om fredlighet och fred. Med en naivitet som skulle vara rörande, om inte dess övermått avslöjas som falskhet, förklara den ryska tyrannen att om alla stater avrustade, så skulle ju ett krig bli tekniskt omöjligt — samtidigt som ryska arméer måste hållas i satellitstaterna och de erövrade länderna för att dessa inte skall kunna trigöra sig.

Efter nästan fjorton år, efter 1272 ledare, 337 underledare och 479 mellanstick, följer nu på Kultursidan (se sidan 5)...

ningsoffensiven. Om den leder till eftergifter i förtroendets tecken, innebär detta blott en seger för tyranniet. Den är farlig redan om den inger de fria folken föreställningen att vi står tryggheten nära, om den — liksom på Hitlers tid — kommer oss att glömma, att bortse från, att inte ständigt tala om tyranniets realitet. Den verkliga avspänningen kan komma först genom tyranniets avveckling, och till dess måste freden tryggas av demokratiernas styrka, fasthet och samverkan. Styrkans politik ger inte säkerhet, men den ger oss det mått av säkerhet vi kan nå; svaghets politik leder till säker undergång.

Dec 12 l. Hk.
3 ul. 4 m la
Sia 24.